

6
2009

Fjæreposten

menighetsavis for Fjære

tema:

diakoni

hjemme & ute

«Det dere gjorde»

Vi ønsker
alle våre lesere
en fredelig
og velsignet
julehøytid!

Vik prioriterer fellesskapsbygging i 2010

s. 6

I denne utgaven oppholder vi oss en del ved begrepet diakoni, eller rettere; det diakonale livet. Det er en levemåte hvor omsorgen for sine medmennesker ligger langt framme i bevisstheten. Hva kan jeg gjøre for min neste? Gjøre. Altså handling.

Når du skal gjennom en lukket dør og har et bakebrett i hver hånd, har du kanskje et problem. Det så Bakeren Jakob. Han var raskt fremme og åpnet døra. Da står det skrevet om Jakob, at «han gjorde dem (sine arbeidskolleger) til noe mer enn de var». Hans tjeneste skjøt på deres utilstrekkelighet.

Kanskje synes du det er rart å bruke så mye plass i julenummeret, årets siste utgave, på å snakke om diakoni i stedet for barnet i krybben. Tja.

Jeg ser barnet i krybben, og tankene kværner rundt dette paradoksale fenomenet hver advent og jul, og oftere med. For jeg kan aldri slutte å undres over at han gjorde det på den måten ja, at han i det hele tatt kom. Og samtidig ser jeg at det gir mening. Men dersom en av oss hadde fått delegert ansvaret å utarbeide en plan for det prosjektet, hadde det garantert ligget et annet forslag på bordet.

Både hva gjaldt entré i vår verden og i det videre livet, valgte han å dele kår med de lavest stille, de som hadde minst å fare med, både materielt og av sosial status.

«Hva vil du jeg skal gjøre for deg?» spurte han mange av de han traff på sin vandring gjennom Palestina.

Da er vi midt inne i diakoniens kjerne. Jesus var selv den første diakon. Det vi har lært om diakoni, om menneskelig omsorg, har vi lært av hans måte å omgås mennesker, høy og lav. Da er ikke spørsmål om nasjonalitet, tro, kjønn, stilling og stand vesentlig, men «hva vil du jeg skal gjøre for deg?» Slik viste Jesus hvem han var og hvorfor han var her. Han kom for å tjene.

Vår Herre går en tjeners vei.

Han ber oss nå å følge seg.

La våre liv bli en gave Herren får.

Tjen andre slik som Kongen vår.

For den enkelte av oss tror jeg diakonien begynner i det små, ved at vi har ett menneske vi vet vi kan hjelpe og bety noe for; en nabo, en kollega, en vi vet om. Når du har bedt Gud vise deg, gjøre deg oppmerksom, er det min erfaring at det begynner å skjue noe i tankene mine, tanker jeg ikke blir kvitt så lett; noe jeg skal si eller gjøre. Av og til kan det virke «sprøtt», men ikke sprøere enn at det er verdt å prøve. Dersom noe er gjort med omtanke, ut fra et inderlig ønske om å hjelpe, så sier jeg til Jesus, at «dette er det jeg kan utrette, så må du bruke det som best du kan». Det høres prektig ut, men dessverre stiller jeg meg for sjelden til disposisjon slik, enda jeg vet hvor godt det kjennes, hvor rett det kjennes, å så og si få være Jesu budbærer til en eller noen som trenger ei hand, trenger å bli husket på eller vist omtanke.

Du har kanskje alt sunget den. I alle fall vil du trolig minst én gang komme til å høre den eller være med å synge protestsangen «Deilig er jorden» nå i advent, eller når jula ringes inn. Om du så må synge den med gråten i halsen, fordi du kjenner på egen eller andres smerte, så syng, syng av dine lungers fulle kraft. For «håpet tar de aldri fra oss. Vi gir aldri opp.» Og ved å være med å bære det gode videre gjennom historien, gir du håp og liv til mange. I Jesu navn. Gledelig jul!

Peer Rødal
Haugen
redaktør

REDAKTØR / FORMGIVER / ANNONSER:
Peer Rødal Haugen
ADRESSE: Krokvn. 16, 4870 Fevik
TELEFON: 37091147 / 99261422
epost: redaksjon@peers.no

UTGIVER: Fjære menighetsråd
OPPLAG: 5000, 6. utg. pr år
KONTO: Fjæreposten, 2840.31.19581
TRYKK: Agderposten trykk
DISTRIBUSJON: Norpost

Jesus og barna
(Matt 19,13-15; Mark 10,13-16)
13 De bar også spedbarna til Jesus for at han skulle røre ved dem. Da disiplene så det, ville de vise dem bort. 14 Men Jesus kalte dem til seg og sa: «La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til. 15 Sanne- lig, jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds rike likesom et lite barn, skal ikke komme inn i det.»

Anna-Michela Gade Larsen
Døpt i Fjære kirke 1. nov.

Bendik Lyngedal
Døpt i Fjære kirke 1. nov.

Har du en 5-års jubileumsgave til Fjæreposten?

Du sitter med årets siste utgave av Fjæreposten i hendene. Og ikke bare det. Neste utgave, nr. 1 i 2010 markerer vi at Fjæreposten sin nåværende form, som avis, er fem år! Ikke noe stort jubileum kanskje, men like fullt verdt å markere. For mange ville ikke trodd det var mulig å overleve slik Fjæreposten har gjort. Fra andre kanter av landet hører vi om menighetsblader som rett og slett gir opp. Det er trist å høre. Vår erfaring er avisa blir godt motatt og blir lest av mange. Det er motivasjon som skal til for å holde på, og forsøke å gjøre avisa enda bedre – mer variert og informerende.

Men det gjør seg ikke selv. Du har kanskje skjont at det er det denne lille notisen vil handle om. Det sier seg selv at både tid og penger går med til dette arbeidet, men vi har tro for at det er viktig; at Fjæreposten er en god måte å holde kontakten på, med dem som bor i Fjære menighet, med alle som mer eller mindre regelmessig søker til gudstjenestene, som doper barna sine der, som lar seg konfirmere der, som kommer til kirken ved li-

vets store korsveier, enten i sorg eller glede, eller som deltar i aktiviteter for barn, unge og voksne i kirkens regi.

Derfor velger vi å runde 5-årsbøya med optimisme. Like vel er det ikke til å legge skjul på at vi også merker at bedrifter strammer inn og at også våre annonseinntekter bærer preg av det. Men vi er veldig takknemlige, både for de som har vært med som annonsører og for de som fortsatt er med. Vi håper at det slår positivt ut for dere også å vise ansikt i Fjæreposten.

Den andre viktige inntektsposten vår er gavene som kommer inn på den giroen vi legger ved avisa i årets siste utgave. Slik også i år. Vi trenger støtten din for å holde avisa gående, og vi takker og bukker og neier for de gavene vi har fått hvert år på denne måten. Sum summarum har gaver og annonseinntekter dekket utgiftene til trykking og distribusjon, og det er bra. Slik håper og tror vi det vil kunne fortsette. Derfor legger vi frimodig ved en blanke til denne utgaven og ber om din støtte til avisarbeidet. Red.

Døpte i Fjære menighet

Odin Kinck Wold
Døpt i Fevik kirke 4. oktober

Frida Amelie Moe Skoien
Døpt i Fjære kirke 18. oktober

Kristine Stalleland
Døpt i Fjære kirke 18. oktober

Mina Louise Stenhaug Pedersen
Døpt i Fjære kirke 18. oktober

Sunniva Haaheim
Døpt i Fjære kirke 18. oktober

Andrea Simensen
Døpt i Fjære kirke 15. nov.

Demi Andrea Mirondo Bjørnshage
Døpt i Fjære kirke 15. nov.

Fredrik Berthelsen
Døpt i Fjære kirke 15. nov.

Mathias Tørvolt Askeland
Døpt i Fjære kirke 15. nov.

Noomi Elie Astrup
Døpt i Fjære kirke 15. nov.

Sandra Andrea Bjørklund
Døpt i Fjære kirke 15. nov.

Julie Øvrebo Sannæs
Døpt i Fjære kirke 29. nov.

Sander André Halstensgard
Døpt i Fjære kirke 29. nov.

Kongens sølv til Kjell Olav

Som vel de fleste har fått med seg nå, fikk altså Kjell Olav Haugen tildelt Kongens fortjenestemedalje i sølv, under FMU sin 30-års jubileumsfest på Grimstad kulturhus 21. november. Det var sabla gøy, og helt på sin plass. Det at han har holdt det gående i denne jobben alle disse åra, er i det minste beundringsverdig. Flere har jaktet på et bilde av øyeblikket da medaljen ble utdelt, men det virker som om få eller ingen har hatt åndnærværelse til å ta bilde i rett øyeblikk. Mannen selv, som ellers er en ordrik og talefør person, gikk helt i verbal og følelsesmessig baklås, eller tatt på senga, som det heter. Hvorson er: Vi gratulerer deg, Kjell Olav, med utmerkelsen, og legger inn en takk for trofast tjeneste for unge i Fjære gjennom så mange år!

«Skal jeg få medalje?»

Stufulle i kulturhuset da FMU hadde storslått 30-årsjubileum

FAKSIMILE FRA GRIMSTAD ADRESSETIDENDE 24. NOV.

Skogheim Gartneri
Syvertsens Gartneri
~ rett fra gartneriet

GRAVMONUMENTER

Topp kvalitet til rimelig pris - Kort leveringstid

10 ÅRS GRATIS OPPRETNING AV NYE STEIN

Spesialister på omsliping, navntilførsel samt restaurering.

RING OSS! Vi gir råd og veiledning i alle spørsmål ang. gravstedet - Be om å få tilsendt vår katalog.

FEVIK STEININDUSTRI A/S

TEL: 37 04 72 31 - Fax: 37 04 71 48

Besøksadresse: Moy - mellom Fevik og Grimstad

Åpningstider: Man - fre kl. 07.00 - 16.00

Kvelds- og lørdagsåpent etter avtale

«Bjørklund har tradisjoner i stein»

Conradi Begravelsesbyrå

FEVIK - FJÆRE - GRIMSTAD

Innehavere

Tonje Margrete og
Trond Magne Teistedal

Vi besørger alle byråtjenester

Tlf. 37 04 65 95

Hele døgnet

NESTE 23. februar
materieill 10. desember

www.fjæreposten.no

Å være fadder

«Er det ikke snart jul, mamma?» Barna har nedtelling til desembermåneden begynner og til juleaften. Adventstiden er kanskje den tiden jeg synes er mest koselig. Da gjør vi så mye i sammen som familie. Det er slik jeg var vant til da jeg vokste opp også. Vi lagde pepperkakehus og julegaver sammen. Med julemusikk i bakgrunnen limte pappa kakehuset sammen, mamma sprøytet på melis, og vi barna pyntet med nonstop. Etter at jeg ble voksen og fikk mann og barn, har vi valgt å fortsette med å gjøre det på den måten. Jeg merker også at barna elsker å høre oss fortelle historier, enten det er selvsagt eller hentet fra Bibelen fortellinger. «Fortell fra da du var liten, pappa!» Ivar Skipper vold sier at man ikke trenger å være en profesjonell forteller for å fortelle historier til sine eller andres barn. Videre sier han at: «Den tusenårige kristne tradisjonen må bli ivaretatt og bibelhistoriene må bli fortalt videre.» Foreldre og faddere er barnets viktigste formidlere av den kristne tro.

Når et barn blir døpt, stiller kirka krav om minst to faddere som skal være tilstede under dåps-handlingen foruten foreldrene. Fadderne skal være vitner om at barnet er døpt. De skal også være med å be for barnet og har et medansvar for at barnet får opplæring i den kristne tro. I dåpsliturgien heter det å: «...be for barnet, lære det selv å be, og hjelpe det til å bruke Guds ord og Herrens natverd, for at det kan bli hos Kristus når det vokser opp...» Dette er en oppgave vi står sammen om, både faddere, foreldre og menighet.

I Fjære menighet ønsker vi at en av fadderne skal være kontaktfadder. Denne fadderens rolle er å være i nærheten av dåpsbarnet, og har som oppgave å være et særlig bindeledd mellom menigheten, hjemmet og barnet. Rent praktisk betyr dette å overrekke fadderbarnet gaver og hilsninger fra menigheten på dåpsdagene. Dette gjelder særlig de første to årene. Det kan også bety å være med barnet på ulike samlinger som menigheten inviterer til. Ofte er det foreldrene som følger med barnet, men av og til hender det at foreldrene ikke har anledning til å være med, og da kan det være godt å ha en å spørre. Det vil også være kontaktfadderens oppgave å se til at fadderbarnet får for eksempel barnebibelen som blir gitt til alle 4-åringere. Dersom man

ikke har anledning til å komme i kirka under utdelingen, kan den hentes på menighetskontoret.

Tips til faddere er å for eksempel komme på besøk på dåpsdagen, noe som vil være stor stas for barnet. Noen velger å ta med en liten gave på denne dagen eller i forbindelse med bursdag eller jul; en kristen bok, CD, bilde, julekrybbefigurer. En annen idé kan være å melde barnet inn i dåpsklubben Tripp Trapp. Det er mange måter å være en god fadder på. Man kan selvsagt klare å gi barnet noe positivt uten å måtte kjøpe en masse. Sett deg ned og les en fortelling i fra barnebibelen. Barn er som regel veldig glad i å sitte på fanget eller i armkroken og bli lest for. Eller fortell fra da du var liten -Hva opplevde du av trosopplæring?

Dersom du skulle få anledning til å være sammen med barnet du er fadder for i julen, kan du for eksempel fortelle historien om han som for alltid skulle bli husket som St. Nikolas.

St. Nikolas (271-343 e.Kr) var biskop og levde i Lilleasia. Han ble født først etter at foreldrene hadde gitt opp å få barn. Foreldrene hans ble revet bort av pest, og Nikolas arvet en stor formue som han delte ut til de fattige. I følge legenden reddet han byen fra sult, gjenopplevde tre døde barn og ga anonymt medgift til fattige piker. Han skal også ved en anledning ha stillet en forferdelig storm på havet samt hindret uskyldig dødsdomme i å bli henrettet.

Den mest kjente historien om St. Nikolas er nok den som forteller at han en julekveld kastet en liten pose gullpenger inn gjennom et vindu - for at døtrene i det fattige huset skulle få medgift. En av jentene hadde hengt strømpene sine til tørk på peisen - og gullmyntene havnet oppi en av strømpene. Og det er opphavet til skikken med å henge strømper på peisen, slik at julenissen kan legge gaver opp i dem. St. Nikolas bar en rød biskop - lue (mitra) og en lang, rød kappe. Han hadde også bispestav - og antagelig langt hvitt skjegg.

Ønsker dere alle en velsignet julehøytid!

Ingunn Metveit Olsen
menighetspedagog

Aktivitetsdag for 8-åringere

Stor variasjon i aktiviteter og stort engasjement hos 8-åringere som deltok på aktivitetsdagen i oktober. Årvisse aktivitetsdager for ulike aldersgrupper er en del av trosopplæringsopplegget i menigheten.

Fredag 16. oktober møtte ca seksti 8-åringere opp på FMU-bygget til aktivitetsdag. Foreldrene overlot sine kjære i menighetens hender fra kl. 09.00 om morgenen. Dagen begynte med lek og moro med Ingvild Wangenstenen Limm og Kjell Olav Haugen. Deretter fikk barna møte Kirsti Pedersen Haugen som lærte barna noen sanger om Jona i fiskens buk. «Oj, oj, inni en fisk», sang 8-åringene av full hals. Det var tydelig at både sangene og fortellingen om Jona fengte barna.

Barna hadde på forhånd valgt ut hvilke aktiviteter de hadde mest lyst til å være med på. De kunne velge mellom baking, luftgeværskyting, hinderløype, drama og hobbygruppe. Vi hadde en økt med gruppeaktivitet før lunsj og andakt, og en aktivitet etterpå. Bakegruppa laget muffins med nonstop og seig-

menn, hobbygruppa laget magnet-dyr, dramagruppa ovde inn «Daniel i løvehulen», mens gruppa som drev med hinderløype og luftgeværgruppa var ute i det fine været. Den sistnevnte gruppa var spesielt populær blant guttene.

Ingunn Metveit Olsen hadde andakt om Moses som mottok de ti bud av Gud på Sinai-fjellet. På lignende måte som vi i dag har trafikkregler som er gode for oss i trafikken, er også Guds lover gode leveregler for menneskene. 8-åringene fikk også se en spennende film med godt innhold fra serien The storykeepers, før alle marsjerte ned til Fjære kirke. Her møtte Helge Spilling dem i kirkedøra, og han fortalte og viste dem rundt i kirka. Dette var spennende, og barna hadde mange kommentarer og spørsmål.

Vi var heldige som hadde fått hjelp av noen foreldre og besteforeldre som var med utover dagen. Så da en lang rekke med sultne jenter og gutter kom opp igjen foran FMU-bygget, var pølsene ferdig grillet og klare til å inntas. Da klokken nærmet seg 15.00 dukket foreldrene opp, som i løpet av den siste halvtimen fikk høre sangene barna deres hadde lært, se dramastykke og smake på bakegruppas resultat. Vi håper alle hadde en fin dag!

Adventssamling for 5-åringere

Og så var det 5-åringene sin tur. Onsdag 25. november var alle barn i Fjære menighet som var født i 2004, invitert til adventssamling i Fevik kirke. Om lag 30 barn møtte fram.

Samlingen varte i ca. 45 minutter med påfølgende utdeling av jule-CD og adventskos med mandariner og pepperkaker.

Barna fikk treffe Kirsti P. Haugen, Ingvild W. Limm og Ingunn M. Olsen, samt de to dukkene Frank og Fia. Vi hadde en koselig adventsstund hvor vi sang noen julesanger og tente det første lyset i adventskransen. Barna fikk se et dramastykke som handlet om den beste og viktigste gaven, nemlig Jesus.

Et av høydepunktene i Fevik kirke var nok da Ingvild var juletre, og ble pyntet med både lys, glitter, hjertter, lenker, engler og stjerner. «Kan juletreet bevege seg?», utbrøt noen av barna. I forbindelse med juletrepyntingen, lærte barna hva julepynten betydde. Julelys er symbol for Jesus - som er verdens lys. Julestjerna står for Bethlehemstjerna som stod over stallet der Jesus-barnet ble født. Glitteret symboliserer lysstrålene som skinner fra stjerna og det gjen-skinns menneskene skal være av Jesu kjærlighet. Hjertter betyr at Gud er kjærlighet, og julelenkene betyr at Gud ikke gjør forskjell på folk, og at vi er som en stor søs-

Sarah Elisabeth Bayne viser stolt frem sin nye jule-CD.

kenflokk. Engler er Guds budbringere, som blant annet brakte nyheten om Jesu fødsel til gjeterne på marken.

Etterpå fikk alle femåringene hver sin flotte jule-CD til odel og eie, og ble invitert til dåpsskolen som starter med familiegudstjeneste 10. januar i Fevik eller Fjære

kirke. Samlingene begynner påfølgende mandag i Fevik kirke eller onsdag i Fjære kirke kl. 17.30. For dem som ikke hadde anledning til å komme på adventssamlingen, er det likevel mulig å hente en CD på Fjære menighetskontor, og melde seg på dåpsskolen.

BIBELI quiz

Runde 6

- 1 Hvem sa: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden blant mennesker som har hans velbehag!»
- 2 Hvem var keiser i Rom da Jesus ble født?
- 3 Hvem var Kvirinius?
- 4 Hvor finner vi juleevangeliet i Bibelen?
- 5 Hvilke gaver hadde de vise menn med seg til Betlehem?

...ikke akkurat fra Bibelen, men likevel:

- 6 I hvilken forbindelse synger vi: «Svart senker natten seg?»
- 7 Hva symboliserer glitteret på juletreet?
- 8 St. Nikolas arvet en stor formue da foreldrene døde, hva gjorde han med den?

- 8 Han delte ut til de fattige Jesu kjærlighet
- 7 Lysstråler fra stjernen, og det gjen-skinns menneskene skal være av
- 6 13. des. i Lucia-sangen
- 5 Gull, røkelse og myrra
- 4 Lukka 2.
- 3 Landshövding i Syria
- 2 Augustus
- 1 Englene (hos hyrdene på marken)

STØTT Swazihjelpen

konto 2801.13.70103

SuperSAMMEN

Dette siste året har første og andre klassinger i de nyere boligfelt i Vik-området og Moåsen blitt invitert til Super-Sammen i nærmiljøet. Frammøtet har variert, men halvparten av de inviterte har det passa for. Det vil si at gruppene har vært fra 6-7 til 11-12. Samlingen har vi hatt i to heimer og det har vært to samlinger i hvert semester, omkring Påske og adventstid. Opplegget har vært enkelt. Vi har valgt ut noen sanger som vi i trosopp-læringen syns er viktige å kunne. Måne og sol for eksempel. Vi tar med oss Fader Vår, og en kjernefortelling fra Jesu liv hver gang. Ellers er det viktig å lage noe, leke og bli kjent. Vi kan ikke skjule at det har vært populært når vi har noe å bite i, selv om det ikke er med i opplegget!

Noen har hatt med foreldre og det er positivt å bli kjent med familien, men ellers er tanken å ha samlingen i nærmiljøet slik at barna har anledning til å komme, selv om foreldrene ikke har anledning til å følge. Men vi er jo avhengig av at foreldrene minner ungene om det, selv om hvert barn får sin personlige invitasjon.

Fjære menighet har mange andre små nærmiljø, hvor første- og andreklassinger bor. Kunne du tenke deg å åpne heimen din i en time, et par ganger i semesteret for å være sammen med barn, skape et kristent fellesskap og bli kjent med naboene dine, så si fra!

StorfamilieSAMMEN med vekt på fellesskapsbygging på Vik

Inger Øybekk
 tekst & foto

Mange av tilbudene vi har i menigheten har ordet SAMMEN i seg. Det vil også være viktig for prøveprosjektet på Vik bedehus våre 2010.

I en tid har menigheten, sammen med søndagsskolen, invitert til Storfamiliesamling to søndager i semesteret på Vik. I 2010 vil vi endre litt på konseptet og invitere til StorfamilieSammen. Om det blir store endringer på innholdet vet vi ikke, men vi vil i alle fall legge vekt på fellesskapsbygging hvor både tur eller middag blir vurdert.

Menighetsutvalget i Fjære ønsker at det skal være en alternativ gudstjeneste for Storfamilien, med et barnevennlig opplegg, hvor barn og hele familien kan komme sammen i et Guds-tjenestefellesskap. Vi vil understreke at vi ønsker at hele familien skal være sammen i dette tilbudet, så vi kommer i utgangspunktet ikke til å dele i

grupper.

StorfamilieSammen er et tilbud til hele Fjære menighet. Det er med andre ord ikke bare Vik/Moåsen som er invitert, så ta turen også fra Frivoll, Fjære, Lia, Kroken og Hesnes osv! Dere er hjertelig velkommen alle sammen!

Vanlige familiegudstjenester i kirka ønsker vi å ha i forbindelse med spesielle merkedager, for eksempel utdeling av 4årsbok.

Det er en gruppe som ønsker å planlegge disse søndagene, men kunne du tenke

deg å være med, gi dine kreative innspill så er vi mer enn åpne for det. Vi ønsker å være kreative i fellesskapsbyggingen, både i forhold til hva som formidles, hvordan det gjøres, både ute og inne.

La oss gå sammen om å skape et gudstjenestefellesskap hvor barna trives og blir kjent med Gud, vår Far.

Sett allerede nå av i kalenderen din tre søndager for Påske:

24. januar
 14.februar
 28.mars

Mannfolk har gjerne andre gaver å bidra med...

En messe verdt

Det er blitt stille rundt på mange bedehus. Det er trist. Men noen steder er det fortsatt liv og leven på bedehuset. Det er flott. På Vik er det slik. Og i november var det julemesse.

Bak arrangementet sto en

Peer R. Haugen
 tekst & foto

Ullstrømper til Afrika, vil noen tenke. Vakkert norsk håndarbeid har i generasjoner varmet mangt et afrikansk hjerte. Slik er det fortsatt. Votten vil varme, men pengene for den får bein å gå på.

gruppe aktive fra flere bedehus i Fjære. Også en del yngre kvinner har engasjert seg i dette arbeidet, og funnet et meningsfullt fellesskap her. Engasjementet, hvor hvor flittige hender i månedvis broderer og hekler og strikker, og kanskje snekker, for å få ferdig en haug med håndarbeider til basaren, er det samme gamle, men kortautomaten bak i lille salen forteller også om at en ny tid banker på døra også

her. Men, det meste er ved det gamle, gode. For det handler om misjonsglød, om vilje og evne til å gjøre noe for å skaffe de midler misjonsorganisasjonene, i denne sammenheng Norsk Luthersk Misjonssamband, trenger for å holde arbeidet i gang. Det handler om å bringe evangeliet til nye enkeltmennesker og folkegrupper, og om et hjelpearbeid som går hånd med forkynnelsen.

På julemessa på Vik bedehus

Gudstjenesteoversikt

Fjære kirke

20.12. 11:00 Gudstjeneste v/ Tveito
 24.12. 11:30 Gudstjeneste på Frivolltun v/ Spilling
 24.12. 14:30 og 16:00 Gudstjeneste v/ Spilling
 25.12. 13:00 Høytidsgudstjeneste v/ Spilling
 26.12. 11:00 Gudstjeneste v/ Tveito
 01.01. 11:00 Gudstjeneste v/ Tveito
 03.01. 11:00 Gudstjeneste v/ Spilling.
 10.01. 11:00 Sammenheng gudstjeneste v/ Spilling. Dåpsskolestart.
 17.01. 11:00 Gudstjeneste v/ Spilling.
 24.01. 11:00 Sammenheng gudstjeneste på Vik bedehus v/ Øybakk.
 24.01. 11:00 Gudstjeneste v/ Tveito
 31.01. 11:00 Sammenheng gudstjeneste v/ Spilling. Dåpsskoleavslutning
 07.02. 11:00 Gudstjeneste v/Lilleaasen.
 14.02. 11:00 Sammenheng gudstjeneste på Vik bedehus v/ Øybakk.
 14.02. 11:00 Gudstjeneste v/ Spilling
 21.02. 11:00 Gudstjeneste v/ Lilleaasen
 28.02. 11:00 Gudstjeneste v/ Spilling

Fevik kirke

22.12. 20:30 Julenattinè i Fevikhallen
 24.12. 11:30 Gudstjeneste på Feviktun v/ Tveito
 24.12. 14:30 og 16:00 Gudstjeneste v/ Tveito
 - Elle Melle deltar kl. 14:30
 - Tina og Arve Konnestad (sang), og Kristoffer Aamodt (flygelhorn) deltar kl. 16:00
 25.12. 13:00 Høytidsgudstjeneste v/ Tveito
 - Pro Kor og Ann Kristin Olsen deltar
 03.01. 16:00 JULEFEST
 10.01. 11:00 Sammenheng gudstjeneste v/ Tveito. Dåpsskolestart
 17.01. 19:00 Gudstjeneste v/Svein Lilleaasen
 31.01. 17:00 Sammenheng gudstjeneste v/Tveito. Dåpsskoleavslutning
 07.02. 11:00 Gudstjeneste v/ Spilling
 14.02. 19:00 Ti på topp
 17.02. 19:30 Fastegudstjeneste m/ProKor og Tveito
 21.02. 11:00 Gudstjeneste v/ Tveito
 28.02. 11:00 Gudstjeneste v/ Tveito

hus fikk de framsmøtte første-hånds nytt fra Etiopia fra misjonær og misj.sekr. Osvald Hindenes. Denne direkte kontakten med arbeidet ute har til alle tider vært et av misjonens store fortrinn. Orga-

nisasjonene har alltid vært flinke til å bringe ferske nyheter hjem til alle de som jobber hardt her hjemme for å skaffe pengene til arbeidet.

PRH.

Utenfor allfarvei, men midt i livet

19. og 20. januar kan du møte Fader Paolo. Han er en sterk personlighet, egentlig italiener, med politisk bakgrunn som marxist.

Det har han tatt med seg i

Oddvar Tveito
 tekst & foto

sin visjon for klosteret, Deir Mar Musa.

Klosteret, som ble bygget på 1000-tallet, gjenoppdaget han i 1982. Fra å bli brukt som sauefjøs har han steg for steg gjort dette til et viktig senter for tro og trossdialog.

Noen små sitater:

«Her arbeider vi hardt fysisk, og her ber vi! Arbeid ad-

ler mennesket! Jeg tror at håndens arbeid og Åndens arbeid hører sammen!»

Han har selv sin bakgrunn som jesuitt, men reagerte på den intellektualisme han møtte der.

«Dette stedet skal være et livssenter!»

«Da Islam kom hit til Syria møtte de en sterk klosterbevegelse med levdl liv! Slik skal det fremdeles være!»

«Dialogen, som vi setter så høyt her, er ikke organisert! Den bare er der! Vi skulle nok ha gjort noe mer organisert, men så langt er vi ikke kommet. Til Deir Mar Musa kommer det mange muslimer, new agere og andre. Jeg kaller meg selv en «katolsk new age».

Den religiøse globalisering vil bare utvikle seg i årene som kommer.

«Kildene til vår kristne tro er så mange og så rike.»

«Mennesker som søkte ut i ørkenen har gjennom historien gitt oss visdom og erkjennelse som har like stor aktualitet i dag.»

I vår kirke er vi opp-tatt av fornyelse av kirken. Kanskje vi burde se bakover og lære av tradisjonene og se hva dette kan lære oss? De kristne i Midt-Østen lever under et sterkt press og mange forlater sine muslimske hjemland. Hvordan over-

lever man som kirke når den kristne tro ikke er majoritet?

Han kan være til hjelp for oss så vi kan se de mange muslimske innvandrere som venner og ikke en trussel og en fiende.

Tirsdag 19. januar kl 20.00 i Landvik kirke

Onsdag 20. jan kl 19.00 i Fevik kirke

Tanker om tjenesten

TJEN HERREN MED GLEDE

Disse fire ordene er et sitat fra Bibelen og det var et av de ord i Bibelen som jeg hadde skikkelig trobbel med i mange år. Hadde det stått for eksempel «Tjen Herren med iver», eller «Tjen Herren med all din kraft», ja da hadde det for meg vært mye enklere, men disse ordene –«med glede», det var skikkelig vrient.

Kanskje lurer du på hvorfor dette var så vanskelig. Jo det var det bilde jeg bar av Gud i kroppen min som skapte problemene. Jeg hadde et bilde langt inni meg av Gud som en slavedriver som bare var glad i meg når jeg gjorde mitt ytterste - en forestilling som hadde bakgrunn i en vanskelig barndom. En slik Gud er det vanskelig å tjene med glede.

Etter masse terapi og masse fellesskap med Gud fikk jeg etter hvert se at den Gud jeg tror på ikke er slavedriver eller en lunefull Gud, men derimot den Gud som elsker meg uendelig høyt, så høyt at han sendte sin Sønn til jord for å dø for mine synder.

Jeg så at han elsker meg like høyt enten jeg banner eller ber og han vil meg bare det aller beste.

Etter hvert som det fikk plass i kroppen og sår ble leget, kom jeg til et punkt der jeg kjendte dypt inni meg: Nå kan jeg tjene Gud med glede.

Har du et slikt bilde av Gud i tro og i din kropp at det å tjene han er en glede, ja en ære? Dersom du ikke har det, forsøk å få det.

Oddvar Svalastog
 tekst

DIAKONI er kirkens omsorgstjeneste

Diakonene Eivind Eirikstein og Ivar Solbu (red.) står bak denne lille inspirasjonsboka om diakoni. Boka er en himmelsk lapskaus av intervjuer, samtaler, erfaringsdeling, refleksjoner, noveller og dikt. De fire hoveddelene følger hovedpunktene i kirkas definisjon av diakoni i Plan for diakoni. (IKO forlag)

Peer Rødal Haugen
tekst & foto

Arild Vassenden er ansatt i en femti prosent stilling som diakon i Grimstad. Halvparten, altså en kvart stilling, skal brukes i Fjære menighet. I klartekst betyr det at det er svært begrenset hva diakonen i egen person kan make. Han er helt avhengig av at diakonien lever og utøves av mange og ulønnede medarbeidere i menigheten. Også det oppnevnte Diakoniutvalget har klare begrensninger for hva de kan få utrettet, og har måttet innrette sitt arbeid deretter, med noen konkrete oppgaver. For diakonen, som jevnlig er i kontakt med enkeltmennesker og grupper som trenger et medmenneskes hjelp eller støtte av et eller annet slag, er det frustrere-

rende å kjenne på at mye forblir ugjort.

– Jeg er livredd for at dette skal oppfattes dit hen at jeg synes de som gjør noe gjør for lite. Jeg tenker heller slik, at ingen kan gjøre alt, men alle kan gjøre noe. Og om alle gjør litt, blir mye gjort.

Med det antyder han at i diakoniarbeidet er det plass for alle som vil gjøre en innsats.

– Hvor har diakonfunksjonen sitt opphav?

– Den dedikerte oppgaven finner vi i Apostlenes gjerninger kapittel 6. Etter hvert som den første kristne menighet vokste, økte også presset og arbeidsmengden på de som skulle forkynne evangeliet om Jesus videre, og de innså at de måtte utpeke personer som skulle ha et særlig ansvar for å dele ut mat og organisere hjelpearbeidet,

som kan «virke» for alle menighetene, som f.eks. å drive sorggrupper, kontakt med AA (annonyme alkoholikere) – arbeid som kan skje på tvers av sognegrensene. Jeg er også med på matutdeling sammen med andre. I tillegg har jeg ansvaret for Alfsam, som er et tilbud på tvers av funksjonsnivåer. Ca halvparten av brukerne kommer fra Fjære. Ellers har Fjære valgt å bruke en del av diakonressursen på at jeg er med som voksenleder i FMU. Det er mye diakonalt arbeid å ta fatt i blant ungdom – problemer som har mye av voksenverdenen i seg. Erfaringen min er at det kunne trenge langt flere lyttende voksne i ungdomsarbeidet. I det hele tatt er det å være en lytter ofte min oppgave. «Takk for samtalen» kan noen si, til tross for at de selv har stått for nesten all pratingen.

– Er diakonien like viktig som forkynnelsen?

– Diakoni er forkynnelse. Jesus snakket ikke bare, han hjalp mennesker, og illustrerte gjennom flere av fortellingene sine hvordan nestekjærlighet skulle forstås og praktiseres. Diakoni er å dele og gi videre det Jesus har gjort, også i handling. Eller for å si som Frans av Assisi: «Forkynn evangeliet, om nødvendig med ord.» I det ligger et kraftig fokus på handling. I vår lutherske kirke har handlingene eller gjerningene ofte fått en misforstått miskreditt. Man skulle ikke gjøre, men tro, og i mange sammenhenger har vi nok «slenget ut barnet ut sammen med badevannet» for å si det sånn, og på en måte har diakonien blitt eller vært kirkens stebarn. Ordene blir ofte stående aleine. Det er lite som kan måle seg med praktisk handling – tro omsatt i handling, kjærlighet til sin neste konkretisert i form av omsorg og støtte.

– Er det frykten for gjerningskristendomen som har skylda for lavere oppslutning om diakonien?

– Du er aleine om en halv stilling. Hva gjør du ut av det?

– Jeg må konsentrere meg om noen overordnede tiltak

er at oppgaver som tidligere ble utført av kirka, er overtatt av det offentlige helsevesen, som f.eks. hjemmesykepleien. Tidligere var det diakonen og menighetsøstrene som gjorde den jobben. I vår mediestyrte tid slår det også ut til diakoniens disfavør at man ikke hører til blant dem som høyt og tydelig flagger sine behov for å få oppmerksomhet og dermed økte ressurser. Mange av dem som trenger andres hjelp føler skam. De er ikke fortrolige med å skrike ut om behov for å få noe. De er heller dårlig vant med å få, og lever ofte heller med skjulte behov. Behovene er der, men er ikke så synlige. Det at det blir bevilget penger til noe, fungerer samtidig som en oppmerksomhetsforsterker og vitner om hvordan det prioriteres. Mange som rett og slett trenger mat til jul, for å nevne det, når vi nå snart er der, synes det er flaut å måtte be om slik hjelp.

– Apropos jul. Hva med ensomhet?

– Mye takket være brutte og annerleds familierelasjoner og et forandret og utvidet flyttemønster, har gjort ensomhet til et stort og ofte skjult problem. Derfor er mange og ulike møteplasser og treffpunkt verdifulle. En kirkekaffe er anledning til litt fellesskap eller mulighet til å avtale videre kontakt. Å ha nok mennesker som bryr seg, er et stort mål og noe som må bygges opp over tid. Vi vet at mange opplever jul som preget av familieoppløsning, fyll og spetakkel, vansker med å få endene til å møtes, eller savn og ensomhet etter noen de har mistet. Vi prøvde å få til en alternativ julefeiring i fjor, for mennesker som av en eller annen grunn kunne trenge et sted å feire jul, men måtte avlyse pga. forfall.

Ny plan for diakoni

Kirkemøtet i 2007 grep tak i diakoniens kår i kirken, og resultatet finnes nå i form av ny plan for diakoni (se illustrasjon nede t.v.). Men også den er avhengig av at mange utøver ansatte og utvalgsmedlemmer ser på diakonien som sitt ansvar og sin oppgave. I planen har menighetene et skjelett og et planleggingsverktøy i arbeidet med å sikre inn områder å arbeide på og mål en vil arbeide fram mot.

– Med det første håper jeg å kunne sette meg ned sammen med en representant for hvert av de nye menighetsrådene i kommunen og drøfte strategi og satsingen på diakoni i vårt område. Da må vi

Diakoni er kyrkja si omsorgsteneste. Den er evangeliet i handling og blir uttrykt gjennom nestekjærlig, inkluderende fellesskap, vern om skaparverket og kampen for rettferd. Guds kjærlig til alle menneske og alt det skapte blir verkeleggjort gjennom liv og teneste. Som menneske er vi ein del av eit av fellesskap og avhengige av kvarandre. Utfordringa er både lokal og global. Diakonien er eit hovudaspekt ved kyrkja sitt oppdrag og må gjennomsyre heile kyrkja sitt liv. Det er ei viktig hending for kyrkja at vi nå får ein ny diakoniplan til bruk i kyrkjelydane og i kyrkja som heilskap.

UTDRAG AV VEDTAK PÅ KIRKEMØTET 2007

også seg på hvordan vi kan samordne en del av det vi gjør. Hvis det er slik som en del tror, at framtida for kirka er diakonal, så er spørsmålet hvordan vi tar oss dit.

Å ta beina fatt kan være en diakonal oppgave – både å gå til noen eller gå med noen som trenger hjelp eller omsorg.

– Hvis ressurser ikke var noe problem, hva ville du da gjøre?

– Penger løser ikke alt. De diakonale oppgavene må også forkynnes fram slik at de blir sett og tatt hånd om, og at flere kjenner ansvar for og eierskap til det som blir gjort. Men flere voksne til FMU, som kan lytte, ville være godt. Det koster frivillig innsats. Det gjør også flere treffpunkt for ensomme mennesker.

Uten at han sier det rett ut, skinner det vel igjennom at han mener et område av Grimstads størrelse burde hatt en hel diakonstilling, og at en gjennom den forhåpentlig vis kunne mobilisere flere frivillige til et diakonalt liv.

– Å leve diakonalt er veldig praktisk. Det handler om se seg rundt i nærområdet; hvem trenger en hånd? Det dreier seg om å hjelpe å skifte en lyspære eller bruke noen minutter av tiden sin til å lytte, se nabogutten som kommer hjem til tomt hus – følge med, oppdage behov. Se, lytte, være nær. Det har ikke noe med nysgjerrighet å gjøre, men å bry seg om. Sannheten er jo at mange gjør en diakonal innsats uten å tenke over at det er det de gjør.

– Risikerer du ikke at folk synes du stikker nesa i noe du ikke har noe med?

– Min erfaring er at mennesker klart ser forskjellen på at noen bryr seg om og de er nysgjerrige. Tvert om møter jeg mye takknemlighet. Menneskene det dreier seg om her er ikke alltid så godt vant. Det ser jeg for eksempel i arbeidet med Alfsam. Og så må vi huske på at det ikke dreier seg om permanente roller. Den som er i stand til å gi hjelp i dag, kan en dag komme til å trenge den samme hjelpen selv. Sånn sett er vi alle avhengige av en vel fungerende diakoni.

Guds sønn steg ned å tjene

Slik starter en salme av Jonas Dahl fra 1910. Han skriver om Jesus, Guds Sønn, som kom til jord, ble en tjener for oss alle gjennom sin død og oppstandelse – og viste oss dermed kjærlighetens vei.

Det største her i verden er ikke kløkt og makt, Men Herren glad å tjene i kjærlighetens drakt.

Det kunne stått som en overskrift over jula: Guds Sønn steg ned for å tjene! Vi skal igjen feire at Jesus steg ned fra himmel til jord, et stort steg på kjærlighetens vei for oss. Et steg inn i fattigdom og enkle kår i en vanlig familie. Der blir Guds Sønn født – til et liv i tjeneste og offer for andre.

Vi setter fokus på diakoni og tjeneste i dette julenummeret av Fjæreposten. Og dermed er vi midt i julas sentrale innhold: Guds kjærlighet som utfordrer oss til tjeneste. Guds gave til oss som utfordrer oss til å glede hverandre. Guds budskap om fred på jord som utfordrer oss til å arbeide for fred og rettferdighet i verden.

Vi har nettopp hatt ei flott feiring av FMU i høst: 30 år med et flott ungdomsarbeid i Fjære menighet. Takk til alle som gjennom disse åra har gitt av seg sjøl til andre; for å skape et godt miljø og bry seg om andre mennesker. Tore Tomassen minna oss på jubileumsfesten i Grimstad kulturhus om alle de «kjærlighetens gjerninger» som har prega dette arbeidet og som vi alle trenger i menighet og samfunnsliv. Kjærlighetens små og store gjerninger, som gjør at vi har noen sammen med oss, at vi har ei hand å holde i når vi trenger det og ei skulder å gråte på når livet er vanskelig.

La oss feire jul – med gaver, glede og godteri! Og la oss inspirere og begeistre av han som steg ned for å tjene oss. Kanskje det kan resultere i mange gode kjærlighetens gjerninger i en hverdag som trenger det. Vis samme sinnelag som Kristus Jesus! Han var i Guds skikkelse og så det ikke som et rov å være Gud lik, men gav avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse og ble mennesker lik... (Fil 2,5-7)

Hilsen fra
Helge prest

EURONICS Tlf. 37 25 87 77 Bergemoen

LIKE BILLIG, men mye hyggeligere!

Frode Jan

Europas største el-kjede

FARVE GLEDE ODDEN

Astrid Aasen og Andreas Andersen fra Grimstad er inne i sitt fjerde og siste år som Misjonsalliansens utsendinger i Ecuador.

Andreas Andersen
tekst & foto

Misjonsalliansen i Ecuador

I august 2006 forlot vi Vik i Grimstad for å arbeide i fire år som utsendinger for Misjonsalliansen i Guayaquil i Ecuador. Byen ved Stillehavet er Ecuadors største med rundt 3 millioner innbyggere. Mer enn 60 % av befolkningen lever under FNs fattigdomsgrense. I områdene hvor Misjonsalliansen arbeider er over 90 % fattige, og de langt fleste lever i det som FN karakteriserer som ekstrem fattigdom, det vil si at de har mindre enn 1 dollar om dagen å leve for. Disse slumområdene er preget av mangel på alle basistilbud som veier, vann, kloakk, skole- og helse-tilbud og rekreasjonsmuligheter. Konsekvensene av dette er høy kriminalitet, store sosiale problemer og en befolkning med lite tro på sine egne muligheter.

I denne konteksten har Misjonsalliansen arbeidet i 15 år, og er i dag en av de største og mest anerkjente aktørene innen samfunnsutvikling i Guayaquil. Organisasjonen har tilsammen rundt 300 ansatte, og arbeider gjennom lokale partnere for å myndiggjøre disse til å ta ansvar for å utvikle sine lokalsamfunn. Samarbeidsavtaler med regjeringen, kommunen, sykehus, kirkesamfunn og andre organisasjoner har gitt oss en unik posisjon som fører til mange og gode resultater. Vi arbeider i dag gjennom

- 21 skoler vi har hjulpet med å etablere, bygge og utvikle, og som vi har overlevert til staten for at det skal være et gratis tilbud.
- 21 kirker som vi arbeider for at skal være en forvandrende kraft inn i sine nærmiljø. Ikke bare gjennom ord, men også gjennom handling.
- 2 utdannings- og opptreningscentre for barn og ungdom med ulike fysiske og psykiske funksjonshemninger.
- 4 fotballskoler med 1.300 barn, som i tillegg til å få et

Et diakonalt oppdrag

positivt fritidstilbud også deltar i et program for å gi dem gode verdier og et godt livsprosjekt.

- Et HIV/AIDS prosjekt som fokuserer på forebyggende arbeid blant kvinner, barn og ungdom på skoler og i kirker.
- En mikrokreditt institusjon som låner penger til 34.000 familier slik at de kan etablere små bedrifter som kan sikre inntekter til familien.
- Et nettverk av nærmere 60 kirker som ønsker å få hjelp til å utvikle diakonien og deres sosiale ansvar.
- Et nettverk med 40 skoler hvor det arbeides med å høyne kvaliteten på skole, ledelse og undervisning.

Hva gjør vi her?

Barna Marte (14), Åsne (12) og Silje (8) går på internasjonalt amerikansk skole, og trives veldig godt. De har ofte vært med i områdene hvor vi arbeider, og fått oppleve de store forskjellene mellom ekstremt rike (som dem selv) og ekstremt fattige. Med erfaringer fra en helt annen kultur og virkelighet enn ungdom med ulike fysiske og psykiske funksjonshemninger. De får med seg en solid balanse for livet videre.

Astrid er rådgiver i handikaparbeidet, HIV/AIDS-arbeidet og i kirkearbeidet. Andreas er direktør for organisasjonen, og har ansvaret for daglig ledelse og videreutvikling av denne.

En diakonalt misjonsorganisasjon

Misjonsalliansene er ikke en kirkeplantede misjonsorganisasjon, men en partnerorganisasjon som arbeider gjennom andre, både kirker, skoler og andre lokale grupper. Vår oppgave er å støtte disse gruppene i deres prosesser, med planlegging, organisering, advocacy, finansiering, o.s.v. I kirke- og evangeliseringsarbeidet vil det si at vi henvender oss til etablerte og sunne kirkesamfunn, og hjelper disse med å plante kirker i de områdene hvor vi arbeider.

Vårt fokus er diakonien, det vil si at vi ønsker at mennesker skal få merke og erfare at «himmelriket har kommet nær», uavhengig om de tilhører en kristen kirke eller ikke. Det er kirkens oppgave å hjelpe fattige og undertrykte mennesker til et verdig liv. Derfor er vi tydelige både på vår forankring i den kristne kirke, og samtidig på at vårt oppdrag i denne kirken er å hjelpe mennesker ut av fat-

tigdom og lidelse, og gi dem muligheter til et verdig liv. Vi ønsker ikke bare fortelle om evangeliet – de gode nyhetene, men også å være de gode nyhetene.

Den som har opplevd lidelsen til mennesker i marginaliserte områder vil ha vanskelig for å forstå de som problematiserer at en kristen organisasjon legger så stor vekt på samfunnsutvikling, og temaer som utdanning, helse, o.s.v. Men en kirke som ikke har mer enn ord å tilby mennesker som lider, er ikke en troverdig kirke. Den evangeliske kirken i Ecuador er preget av et dualistisk syn på livet, og ser på det åndelige som det eneste viktige. Det er en usunn teologi, som i beste fall fører til at disse kirkene forblir små uten vekst. Derimot opplever flere av våre kirker vekst som et resultat av deres sosiale engasjement og omsorg for menneskers behov. Når ord og gjerning går hånd i hånd, blir evangeliet noe som gir håp både for livet her og nå, og for evigheten.

Hvorfor reise ut?

Motivasjonen for å reise ut er for oss, som for de fleste i samme situasjon, satt sammen av ulike elementer som kall, ønske om å gjøre noe som virkelig betyr en forskjell

for mennesker, ønsket om å lære andre kulturer og språk å kjenne, eventyrlyst, osv.

I vårt tilfelle har vi fått et helt konkret og tidsavgrenset oppdrag som går ut på å utvikle organisasjonen og de nasjonalt ansatte innen ulike områder. Det er de nasjonale som har hovedansvaret, og vi bidrar med vår kompetanse for å styrke disse i sitt arbeid. Med unntak av Andreas som er direktør, har de norske ansatte funksjon som rådgivere innen ulike fagområder. Vi bygger således ikke opp et arbeid «rundt oss selv», men er snarere opptatt av kompetanseoverføring, og av å overflodiggjøre oss selv. Derfor er vi kun ansatt for en kortere periode, for de fleste i fire år, med en konkret arbeidsinstruks med klart definerte mål.

På det personlige plan er det likevel vanskelig å se for seg et mer meningsfullt arbeid. Titusenvis av mennesker får et bedre liv som et direkte resultat av arbeidet vi er en del av, og mange får hjelp til å bryte ut av fattigdomssirkelen. Vi opplever at vi er privilegerte som får være med på dette. «Hvordan blir det å komme hjem til Norge etter dette?», er tanker som vi bærer på nå som vi kun har et halvt år igjen av vår periode.

Men før vi skal hjem skal ny strategiplan legges for de neste seks årene.

En god organisasjon skal bli bedre

Nylig feiret Misjonsalliansen i Ecuador sitt 15-årsjubileum. De mange tilbakeblikkene på årene som har gått gav oss en ny innsikt i den posisjonen organisasjonen

har opparbeidet seg i landet. Misjonsalliansen er nå en betydelig aktør, kjent og anerkjent, og er faktisk også den frivillige organisasjonen som er mest synlig i mediabildet.

Jubileet kom samtidig med avslutningen av en strategiperiode, en femårsplan og en stor eksternevaluering av arbeidet. Nå gjennomgår vi alle ting på nytt, og leter etter den

beste måten å bygge videre på vår kompetanse og posisjon. I løpet av noen måneder skal ny strategiplan lages, en prosess som innebærer innvolvering av alle i organisasjonen så vel som lokale og strategiske partnere.

Lokalsamfunnene får mer ansvar

En kongstanke i den nye strategien er å gi lokale partnere enda større ansvar for egen utvikling. Vi skal styrke vår rolle som tilrettelegger av prosesser, og tre mer i bakgrunnen i gjennomføringen. Dette er viktig for bærekraften i prosjektene, og vil samtidig gjøre det mulig for oss å ha mange flere partnere.

Et eksempel på at lokalsamfunnene deltar mer, er når det gjelder tomter til prosjektene. Tidligere har Misjonsalliansen kjøpt tomter, for eksempel til å bygge offentlige skoler, og siden donert denne til staten. Nå har lokalsamfunnene begynt å donere tomter til oss for at vi skal bistå i utviklingen. Så donerer vi dette videre til den lokale gruppen som skal drive prosjektet videre, eksempelvis staten. Videre har Misjonsalliansen tidligere brukt mye penger på å sette opp skolebygninger. Nå har vi en avtale med regjeringen som innebærer at de i større grad tar seg av dette.

Spille på andre

Et viktig skritt for å bidra mer effektivt i arbeidet mot

Over: Fotballskole, med Misjonsalliansen på brystet! Under t.v.: Astrid (t.v.) sammen med gruppen av ungdomsledere tilknyttet våre kirker, som deltar i vårt lederutviklingsprogram. Nederst t.v.: Mikrokreditt lånekunder Under t.h.: Andreas (t.h.) med staben på hovedkontoret. Astrid skjult bakerst oppe t.v.

fattigdom vil være å bringe andre organisasjoner på banen. Da Misjonsalliansen startet sitt arbeid for 15 år siden, var det få andre organisasjoner i Guayaquil. Derfor måtte all kompetanse bygges inn i egen organisasjon. Nå har dette endret seg, og det finnes mange gode aktører som har spesialisert seg innen viktige temaer som vi dermed ikke trenger å bygge opp hos oss selv.

Empowerment, rettigheter og bærekraft

Vi ønsker å ha et felles fokus i alt arbeidet vi gjør, uavhengig av type prosjekt og partner. De temaene som skal gjennomføres vårt gjennom og laden vil være «Empowerment» (myndiggjøring), «Forsvar og Promosjon» (av rettigheter, tro, osv), og «Bærekraft» (sosial, økonomisk, politisk, miljømessig).

Misjon og Diakoni

Sist, men på ingen måter minst, skal vi gi diakonien enda større tyngde, og legger ytterligere vekt på å være en bidragsyter inn i de ulike kirkesamfunnene. Få andre, om i det hele tatt noen i Ecuador, har som oss lyktes i å samle mange ulike kirkesamfunn under en og samme paraply. Kirkesamfunnene står ofte steilt mot hverandre i teologiske spørsmål, men hos Misjonsalliansen er de sammen som brødre og søstre med et felles mål om at deres kirker kan representere gudsríkets krefter i møte med fattigdom, nød og urettferdighet.

Håpet er at Misjonsalliansen en dag kan slå sterke nok røtter i disse kirkesamfunnene slik at organisasjonen kan løse på båndene til Norge, og bli helt nasjonalisert.

Jul i Ecuador

Guayaquil er en by med store kontraster. Her er kjøpesentre for overklassen som bugner av luksus og overdådig amerikansk jul. Men for det store flertallet er det fattigdommen som rå. Det er den økonomiske fattigdommen som gjør de aller fleste til tilskuere til de rikes fest. Denne urettferdige fordelingen kombinert med markedskreftenes enorme kjøpepress får tragiske konsekvenser. Mange setter seg i uholdbare gjeld hos byens lånehaier for å kunne delta i kjøpefesten. Rans- og overfallsstatistikken øker dramatisk og tvinger oss til å ta forholdsregler for hvordan, hvor og når vi ferdes ute. Vi vet også at alkoholisering og vold i hjemmet øker i denne perioden rundt jul.

Midt i denne virkeligheten gir det stor mening å stå i et arbeid som gir så mange håpet tilbake. Selv om de ikke kan bugne seg i luksus og materiell overflod, så kan de glede seg over å vite at barna deres får den utdannelsen de selv aldri fikk. Noen får oppleve at deres handikappede barn lærer å gå fordi de har fått et godt behandlingstilbud. Mange får håp fordi de gjennom mikrolån har fått muligheten til å starte en inntektsbringende produksjon. Andre har fått tilbake selvrekket etter at de har blitt møtt av den omsorgen fra et menighetsfelleskap.

Jul i Ecuador er slik julen skal være: Å følge i fotsporene til han som kom for å «forkynne et godt budskap for fattige».

God jul!

Astrid Aasen og Andreas Andersen

diakoni **Nené kom fordi hun fikk hjelpe**

Inger Øybekk har vært i Brasil igjen, og forteller her fra møte med unge kristne på ledersamling.

Inger Øybekk
tekst & foto

Fortaleza ligger på nordøst-kysten av Brasil. En storby på 4,5 millioner, dersom en regner med stor-Fortaleza, Fortaleza vil nok komme mer på kartet i Norge når Fotball VM i 2014 starter, for da skal det spilles kamper i denne byen.

I utkanten av Fortaleza finner vi en luthersk kirke. I slutten av august fikk jeg sammen med Marcos, den lokale presten, være med å arrangere et lederkurs for ungdom.

9 ungdommer dro halv 7 lørdag morgen til en liten fritidseiendom som Marcus hadde fått låne. Vi avsluttet i halv 6 tida på søndag. Ungdommen kommer fra nærområdet til kirka. Et område med små enkle murhus som kommunen satte opp da de ønsket å fjerne tre slummer fra sentrum. Men i dag lurer jeg på hva det blir til med

området når VM kommer, for mellom stadion og «bydelen» er det bare en sump.

Det er herifra lederspirene kommer. Ingen har vært på leir før. De visste svært lite om hva som ventet dem. Måltidene bar også preg av at de er vant med å få servert ett måltid til dagen. Ett varmt måltid. Til middag tok de «dugelig» til seg, men snart oppdaga de at her var det tre måltid, pluss to mellom måltid. «Her er det overflod» som de sa.

Det var spennende å jobbe sammen med dem. De kan ikke akkurat bibelhistorien på rams. De er vant med i det daglige å kjempe og kan være harde med hverandre. Ikke er ordbruken helt polert heller. Men ønsket om å være en god leder, et godt eksempel og å lære mer om hvem Jesus er, motiverer dem. Marcos oppsummerer: Denne helga, tenker jeg, at vi har vært med på polere og pusse litt på noen «steiner, som en dag kan bli flotte diamanter»!

Alle de 9 har ulike tunge historier bak seg. Ta for eksempel Nenê. Hun er den eldste blant lederne. Nenê har vært kristen i snart 2 år. Hun kom til kirka første gang da hun fulgte nevøen sin til barnegruppen. Hun kom igjen, sier hun, fordi hun fikk lov å hjelpe til!

Nenê har alltid vært glad i fotball og i dag er ho fotballtrener. Menigheten har satt i gang en fotballskole. Tre da-

Over: Nenê (i midten) er den eldste av lederne, 22 år gammel. Hun kom til kirken fordi hun fikk lov til å hjelpe til. Nå er hun menighetens fotballtrener. Som mange av de andre har hun en tung fortid. Under t.v.: Måltidsfellesskap rundt bordet. Under t.h.: Inger underviser ute.

ger i uka trener hun gutter og jenter. Omkring 20-79 unger fra området. Lørdag får hun til en kamp og «på søndager gudstjeneste», sier hun.

Nenê er 22 år og flyttet heima fra for et par år siden. Et-

ter noen dager kom Lucas etter. Han er 6 år. Hun er «mor» hans. Da Lucas var 1 måned fant de ham en dag på trapp. Først 3 måneder senere fant de ut hvem moren var. Det var ei prostituert som holdt

til ved fotballbanen. Nenê har en yngre søster og en eldre bror. Broren var kommet inn i et kriminelt miljø. Stoff. Satt inne. Kom ut på perm. 10 m før han kom heim til mora ble han drept.

diakoni «Jeg var fremmed, og dere...?»

Vi ber om at Gud må hjelpe flyktningene!

Når flyktninger holder seg i flyktningleirer med blå plasttelt. Når kvinner med sjal haster gjennom ørkenen i Sudan. Når ungdommer uten bagasje bak på lastebiler ser i kamera med redde blikk. Når flyktninger i ly av mørket løper over grensene. Når foreldre trøster barna så de ikke skal lage lyd og vekke oppsikt på toget, i lasterommet eller på bussen. Når barn i krig har kommet bort fra foreldrene og etter år sitter alene på flyet for å bli gjenforent. Når flyktninger sitter sammenpresset i småbåter. Når smuglere med gevær truer alle over bord hvis kystvakten kommer. Når TV viser containere som åpnes og forkomne flyktninger utmattet gisper etter luft.

Da verker vårt hjerte for dem. Noen gråter. Og mange av oss kristne sender en desperat bønn: GUD! HJELP DEM!

Men hjelper vi?

Når de samme menneskene har fått dusjet og spist. Når de har fått nye klær og bakgrunnen på bildet ikke lengre er av slitt blå plast, men av fursenger og skumgummimadrasser på et norsk asylmottak. Da klarer ikke vår hjerne å henge med. Vi klarer visst ikke å koble. At det er de samme menneskene.

Hvorfor kjenner vi ikke igjen de samme redde øynene? De samme sterke historiene som bevegde vårt hjerte? Gud hørte kanskje vår spontane bønn. Og han kan hjelpe. GJENNOM OSS.

Nå er 40-50 millioner mennesker på flukt. På flukt fra fare, fra undertrykkelse og fra trussel mot muligheter til liv. I Norge kjemper politikerne for å vise hvor restriktive de er. Hvor få flyktninger de ønsker å ta imot, hvor harde de ønsker å være mot de som søker beskyttelse her. De prøver å signalisere noe de tror «folk flest» vil ha, så de ikke skal miste velgere. Nå må folk flest snart våkne, og si ifra at vi vil være en humanitær stormakt, et land som beskytter flyktninger!

Tør kirken å si imot når politikere setter flyktningers liv på spill i sitt eget innenrikspolitiske imagespill? Tør du? De som klarte å flykte fra fare og kom seg trygt over havet, gjennom ørkenen og ut av plastbåten, de fortjener å finne den beskyttelsen de har gått gjennom natten for. Her. Også i Grimstad.

I KIA møter vi asylsøkere og flyktninger daglig. Deres historier ryster oss. Men kontakten gjør også at vi vet at det går an. Det går an å hjelpe flyktninger, også for alle oss som ikke jobber i Afrika eller Asia i en internasjonal hjelpeorganisasjon. Der vi bor rundt i Norges bygder og byer

kan vi kjempe for flyktninger. Vi kan ikke hjelpe alle, men å være medmenneske for et menneske på flukt, er bedre enn å ikke hjelpe noen!

Alle kan vi være det medmennesket, det smilet, den vennlige middagsinvitasjonen, den som sier «hei» på gata, den som hjelper den «fremmede» med å finne de rette matvarene i butikken, den høyrostedede kommunestyretaleren som gjør at en flyktning finner et nytt liv her i Norge, menighetsmedlemmet som «maser» om at nå må vi gjøre noe diakonalt for flyktninger og de «fremmede». Du som leser Fjæreposten, er hermed utfordret!

KIA prøver nå å starte opp KIA Grimstad. Det er ventet flere flyktninger til kommunen, Grimstads første asylmottak er på plass. Nå kan vi gjøre noe konkret! «Jeg var fremmed...» sa Jesus.

Ta kontakt med regionleder i KIA Agder, **Espen Schiager Topland** på mail: agder@kianorge.no så er vi i gang!

Nå er boka klar: **Stedsnavn i Fjære**

Per Soot
Fjære historielag
STEDSNAVN I FJÆRE
220 sider. kr 400,-

Når Fjære historielag kommer med boken "Stedsnavn i Fjære", foreligger det stedsnavnsamlinger for hele Grimstad kommune. Det er et stort og kronglete arbeid, både å få samlet inn navn som er på nipet til å bli slettet fra vår felles hukom-

melse, og også få plassert dem riktig på kartet. Det er Per Soot som har stått for bokmanuset, godt hjulpet av en bokkomité. I innledning- en tas det høyde for at boka ganske sikkert inneholder både feil og mangler, men at dette ikke er til å unngå. San-

synligvis vil boka like fullt være et uvurderlig grunnlag for å komme videre i dette møyesommelige arbeidet. Tilbakemeldinger fra mange engasjerte og interesserte lesere vil ganske sikkert avstedkomme nyttig hjelp til videre arbeid og en eventuelt seinere oppfølging.

I tillegg til stedsnavnene gir boka også mye kunnskap om lokal kulturhistorie, om sammenhengen mellom kultur, landskap og navn, og også om hva stedsnavn egentlig er – altså en liten smak av stedsnavnsforskning.

«Stedsnavn kan vi verken ta eller føle på, likevel regnes de som kulturminner på linje med faste fornminner. Stedsnavnene er små historiske dokument som forteller om hvordan folk har sett omgivelsene og hva de har hatt behov for å navngi. De spiller ulike gjøremål, næringer, handel og vandrel, skjemt og alvor. De er således en del av

vår felles kulturelle arv. I dag forsvinner stadig flere navn på grunn av endringer i samfunnet. Det er særlig de mange «små» navn i inn- og utmark som blir borte. Navnetap er kulturtap,» kan vi lese i innledningen om boka.

Boka er delt i to. Den første delen utgjør ca 30 sider, og inneholder artikkelstoffet med følgende titler: Fjære, natur og kulturhistorisk riss / Stedsnavn er kulturminner / Hva er et stedsnavn? / Rett navn på rett sted / Navneløse, inndeling av stedsnavn / Alder på stedsnavn / Skolebarnoppskriftene / Norske Gaardnavne, Fjære herred / Ordforklaringer til enkelte stedsnavn / Stedsnavn med personnavn.

Sidene er i boka er rikt illustrert med nye og gamle foto fra Fjære.

De såkalte «skolebarnopp- skriftene» er en viktig navne- kilde, og omhandles i en egen artikkel i boka. Det dreier seg ikke om kake- el-

ler strikkeoppskrifter, men om nedtegnelser gjort av barn i Fjære i 1933. I tillegg til det som ble sendt inn fra Fjære til Folkeminnesamlingen i Bergen, har en også funnet utfylte skjema på diverse skoleloft, tilsammen om lag 2450 stedsnavn, inkludert en del flergangsoppføringer. Av oppskriftene forstår en også noe om hvor raskt stedsnavn blir borte.

Del to er kart- og registerdelen på om lag 190 sider, som inneholder over 2600 stedsnavn, som alle er markert på kart. En har valgt å bruke kart fra noen år tilbake for å få færre deltagere og bedre plass til å plassere inn punktene for de «nye» stedsnavnene. Stikkprover tyder på at kartene er oppdatert fram til siste halvdel av 1980-tallet.

Det er ei bok en ikke så fort blir ferdig med, og den vil ganske sikkert bli å finne under mangt et juletre i distriktet. Og mottas med glede.

Pro Kor til Hydra og Flekkefjord

Hva er det som får en gruppe ellers normale mennesker til å stå opp grytidlig en regntung lørdagsmorgen for å sette seg i en nattkald buss med tre timers kjøretur foran seg – med påfølgende innsatskrevende engasjement i to samfulle dager?

Ole Andreas Holm
tekst & foto

Svaret er: Sangglede! For det var det som skjedde da Pro-kor-medlemmer bega seg på kombinert øvings- og korturne til Flekkefjord 24. - 25. oktober.

Med Oddvar prest bak rattet og 24 andre forventningsfulle sangere i setene i FMU-bussen nådde vi greit Flekkefjord og rakk ferja over til den vesle øya Hydra. Den er kjent både som attraktivt sommerparadis og tradisjonsrikt fiskersamfunn. (Her må vi rope at når turen gikk akkurat hit, har det sammenheng med at unge Oddvar Tveito var prest i området 1 14 år, og gammel kjærlighet ruster som kjent ikke.)

For å øke lungekapasiteten og turopplevelsen startet Hidradagen med fottur bratt opp til toppen av Høgåsen. Derfra kunne vi nyte utsikten over Kirkehamn og tilhørende skjærgård – med Listalandet lengst øst og uendelig hav utover. Praktfullt, tross sterk vind. Vi fant le i noen grøper i det gamle festningsanlegget fra krigen, og den medbrakte nista smakte ekstra godt der, selv om noen ble litt kalde i rompa.

Neste post var øving i Hydra kirke, også kalt «Kirken ved havet», en flott åttekantet tømmerbygning fra 1854 med plass til 700. Når kirken for dette vesle samfunnet ble bygd så stor, har det bla. sammenheng med at Hydra på den tiden hadde en sentral funksjon, siden all ferdsel foregikk langs kysten.

Til konserten vår kl 1630 kom det bra med folk, og vi tror de fikk en god opplevelse både med å høre på oss og å delta i allsangen. Vår sang- og musikkspredende og ukuelige Kirsti ledet oss trygt igjennom programmet, selv om hun var indisponert pga en kraftig infeksjon. Impone- rende.

Som et flott høydepunkt avsluttet vi Hidradagen med middag på den tradisjonsrike Isbua restaurant, som opprinnelig har vært ei isbu fra den tida da Norge var en betydelig eksportør av is til England og andre europeiske land. Isen ble brukt til konservering av fisk og andre matvarer og betød et viktig fremskritt for folk. Den driftige eieren og driveren av stedet, Kjell Larsen, var selv møtt fram og orienterte oss om forhistorien og den omfattende restaureringen.

Oppvarmingstur til festningen over Kirkehamn, med flott utsyn over det særegne landskapet.

Interessant! Den herlige fiskesuppe og rabarbraipien smakte fortreffelig.

Så var det på tide å ta fatt på veien til overnattingsstedet, Utsikten hotell i Kvinesdal, hvor vi trette, men til-

fortsetter på side 15.

**The
J.J. Ugland
Companies**

støtter lokalt ungdomsarbeid
www.jjuc.no

KILDE TIL TANKE OG TRO FRA
GABRIEL SCOTTS FORFATTERSKAP

SCOTT OM SKOGEN

I SKOGEN
I skogen i furuens skygge,
der vil jeg saa gjerne bo.
Der finder jeg fred og hygge,
der finder jeg stilhed og ro.
Der er mine tanker saa trygge,
og jeg er så glad og fro.

I skogen, hvor fuglene synger,
der vil jeg saa gjerne gaa.
Der glemmer jeg alt som tynger,
der kan ikke ondskaab meg naa.
I furuens tette klynger
jeg hvile for alt kan faa.

Og der kan jeg vandre alene
saa uhindret med min Gud.
Mig ingen der kan formene
at sjunge min længsel ud.
Der vinden i furuens grene
mig tilhvisker skaberens bud.

SCOTT OM BØNN

FREMAD
Fremad!
Fremad mod det maal
som du higer efter!
Fremad!
Sky ei jern og staa!
Kjæmp med bønnens kræfter!
Fremad!
Hvis dig døden hindrer,
Bønnens kraft
dog smerten lindrer,
og bag graven
- maalet tindrer!

(Begge diktene er fra en håndskrevet samling «Digte» fra 1891-92.)

SCOTT OM VÅRHERRES MEDYNK

«Søskenbarnet la hendene sammen.
- La oss be for Anne og Alet, dei e' visst ikke ferdig.
- Det nytta inkje någe!
Den andre løftet et grand på hodet:
- E meinte bare mi skolde be atte Vårherre vilde ta imod dei og inkje stoidde de bort, når dei kom.
- Du e' inkje visse på om han tykkje dei e' straffa hardt nok? Dei skolde kanskje i helvede ba-gette?
Stemmen tok på å skjelve i stru-pen.
- E' Vårherre så hard, spør eg - meine du så at du kan råda med han, at du kan gjera frå hell til? Ynkast han inkje i dag øve okke, så he' han aldri i livet ynka-st-»
(Jernbyrden 1945-utg. s 153)

Nytt om Fjære menighets misjonsprosjekt

Madagaskar-brev

Malvin Tomren er misjonær på Madagaskar, og koordinator for preste- og bibelskolene, og evangeliseringsarbeidet.

Kjære misjonsvenner hjemme i Norge

Det er en stund siden dere fikk brev her ute fra. Jeg har nettopp vært på en turné nede på den sørlige delen av Madagaskar og vil ta dere med i det vi så og opplevde der.

Jeg var på en ukes tur i et område som heter Betroka. Betroka er nettopp blitt synode, innviet den 9. august i forrige måned. Det fulle navnet på synoden er Andriry Betroka. Betroka er navnet på hovedbyen i synoden.

Jeg dro dit ned sammen med lederen av evangeliseringsdepartementet, presten Mignon, på en ukes besøk. Vi skulle holde kurs for synodens arbeidere. Jeg er ansatt av kirken som koordinator for evangeliseringsarbeidet og for preste- og bibelskolene, og det var i den egen-skap vi to reiste dit ned.

Høsten er stor men arbeiderne få

Noen av menighetene hjemme har evangelisering som innsamlingsprosjekt, mens andre støtter bibel og prestekolene. Denne gangen får dere et fellesbrev, ikke fordi jeg kan spare tid, men fordi det er naturlig. Disse to områdene henger nøye sammen. Jeg har understreket det for men vi gjennta det enda en gang. Vi fikk det også så klart demonstrert der nede at evangeliseringsfremstøt og teologisk undervisning er to sider av en og samme sak.

I Den Gassisk Lutherske kirken (FLM) har de ca 100 evangelister til sammen, men det er et lite antall i forhold til de enorme oppgavene. Statistikken sier at det er 5500 menigheter i kirken. Det betyr at du har flere tusen katekister spredt rundt om på øya, og de aller fleste av dem bor i det vi kaller mørke områder, i utkantene ute på landet der folket fortsatt står utenfor kirken. Dette berørte jeg så vidt sist også.

Så tilbake til Betroka: Vi ble møtt av en positiv flokk medarbeidere. De er glade for et hvert besøk. Det er det heller

ikke vanskelig å forstå. De lever og arbeider alene og gjerne langt fra andre kollegaer, og synes det er en frisk pust å få møte andre. Det står om Paulus at da han så brødrene fattet han mot. En enslig arbeider langt ute på savannen har det på samme måten.

I denne synoden bor det 180 000 mennesker. I Betro-

ka for Manakarasynoden. Samtidig har heller ikke bibelskolen i Ambatondrazaka kommet i gang, grunnet visse personellproblemer i synoden. Et løft for Betroka kan nok tidligst komme på tale i 2011. Vi har arbeidet bevisst med å styrke bibelskolene og undervisningen der. Bibelskolene rekrutterer til presteskolene

delte meninger i flokken. På den ene side skal en holde seg unna offerskikkene. På den annen side skal en vise solidaritet med de sorgende. Her er kompetansen og kunnskapen om hedenskapet stor. Dette har de vokst opp i og kjenner godt. Folket her er bara. Barastammen står i det store og hele utenfor kirken.

Bibelskolene rekrutterer studenter til presteskolene, men de aller fleste reiser tilbake til sine hjem-plasser ute på landet, som katekister/evangelister

ka by og nærmeste omegn teller de kristne i vår kirke litt over 5 %. Ute på landet er tallet nede i 0,2 % ! Det finnes 14 prestegjeld i synoden men bare 10 prester. 4 prestegjeld står altså uten prest og må bli betjent av en av naboprestene. Husk at her er avstandene lange og veiene dårlige. Bare å komme seg rundt er et slit. Videre sier statistikken at der er 54 kirker i synoden, men bare 9 -ni- katekister! Her er det med andre ord en skrikende mangel på arbeidere. Det kan vi trygt si. Evangeliseringsaksjonen har bare én evangelist i området, så her er det katekistene som må stå for nybrottsarbeidet. Det er her vi kommer inn på behovet for en bibelskole i synoden. De kan sende sine elever til Ihosy men det er 130 kilometer unna og der er kapasiteten allerede sprengt. Behovet for en Bibelskole er udiskutabel. Og de har sendt inn en søknad til NMS om penger til å bygge. De vil gjerne starte så fort som mulig, men det har vi neppe penger til. I år har vi startet to nye bibelskoler, en i Alakamisy øst for Fianarantsoa og en i Farafangana på østkysten. Neste år står Ankaramalaza for tur. Der vil vi starte en bibelskole

men de alle fleste går tilbake til sine hjem-plasser som katekister/evangelister der de bor ute på landet.

Vi fikk en interessant diskusjon med våre innfødte medarbeidere om hedensk sed og skikk og hvordan kirken skal forholde seg. Det fører for langt å gå i detaljer, men ett av spørsmålene som var oppe var om de kristne kunne være med og spise offerkjøttet i forbindelse med begravelser (den diskusjonen minner oss om de første disiplene og den diskusjonene som da fant sted, slik vi leser om det i Apostelgjerningene) Det var

De kristne er for det meste innflyttere. Bare noen få er barafolk. Jesus sa: høsten er stor men arbeiderne få. Det kan vi også si om tilstandene i Andriry Betroka. Her trenger de mennesker som forkynner evangeliet og her trenger de bibelskole som kan utdanne disse menneskene slik at de blir best mulig dyktiggjort til oppgavene. Og oppgavene er store og mange. Men vi og dem, og dere hjemme, vi kan dra lasset sammen.

Hilsen
Malvin Tomren

NARF
Norges Autoriserte Regnskapsfagernes Forening

Haglund Regnskap as

AUTORISERT REGNKAPSFØRERSELSKAP

Sømsveien 5 • 4870 Fevik
Regnskap – Bedriftsrådgivning
Tlf. 37 25 61 00
www.haglund.no
Medlem NARF

Topland Begravelsesbyrå
Arne Topland, tel. 37 04 06 76

Vi ønsker
Fjære menighet
lykke til i arbeidet

www.toplandbegravelsesbyraa.no

Vinterens guttetur for store gutter går av stabelen 12.-14. mars.

Avreise fredag ca kl 1600. Når vi kommer til Berdalen starter skituren til Berdalsbu med hodelykter. (2 t) Lørdag går vi til Tjornbrotsbu (4 t), og fortsetter ned til Hovden (3 t) på søndagen. Der inntar vi en bedre middag (Hovden Fjellstoge) for hjemreisen.

Hele ruta er kvistet så det er greit å finne fram. Dette er en relativ enkel tur, men natur

og terreng er kjempesnytt. Vi har det utrolig gøy og får masse felles opplevelser på disse turene.

• Turpris ca kr 850 dekker reise, varm mat på hyttene, overnatting og avslutningsmiddag.

• Påmelding og info:

Ring til Leif Hodnebrog på 97594772.

Max antall 20 stk. (pr. 30/11 er vi 9 påmeldte) Bli med da vel du vil ikke angre

Fjære menighets turgruppe

det skjær

Faste møtesteder og tider for ulike grupper i Fjære menighet

Sørg for at din gruppe også kommer inn her!

BARN OG UNGE
BABYSANG
FMU-huset på mandager (påmelding)

FAMILIEKLUBB
FMU-huset 2. torsdag i måneden kl. 17.00

SMÅBARNSSANG
1-6 ÅR
FMU-huset på mandager kl. 10.00

ALFSAM
FMU-huset annen- hver torsdag kl. 18.00-20.00

SMÅBARNSTREFF
Vik bedhus fredager i oddetallsuker kl. 10.00-12.30

UNGDOMSGRUPPA LIA
Lia bedehus, annen- hver onsdag i oddetallsuker kl. 19.00

FEVIK
SØNDAGSSKOLE
BS-AGENTENE
Fevik kirke annen- hver søndag kl. 11.00

UNGDOMSGRUPPA FEVIK
Fevik kirke fredag kl. 20.00

VIK SØNDAGSSKOLE
Vik bedehus hver søndag kl. 11.00

FMU, FJÆRE MENIGHETS UNGDOM
FMU-huset mandager kl. 18.00

HESNES
SØNDAGSSKOLE
Hesnes bedehus annen- hver tirsdag kl. 17.30-19.00

FJÆRE SPEIDERGRUPPE
har samling i Fjære- parken annen- hver tirsdag fra kl. 17.30-19.00, for 1. til 4. klasse.

BARNELAGET LIA
Lia bedehus annen- hver onsdag i partallsuker kl. 17.30

VOKSNE
MORGENSANG I FJÆRE KIRKE
Hver torsdag kl. 09.00

ELLE MELLE FEVIK
Hver tirsdag i Fevik kirke
Mini kl. 17.25
Tween kl. 18.00

PROKOR øver annen- hver onsdag i Fevik arbeidskirke kl. 20.00-22.00

ELLE MELLE FRIVOLL
Bygdheim bedehus annen- hver onsdag kl. 17.30

FJÆRE KAMMERKOR
har øvinger i Fjære kapell tirsdager kl. 19.30

VIRRE, VIRRE, VAPP FEVIK
Fevik kirke hver tirsdag kl. 14.00

fortsettelse fra side13:

Prokor til Hidra og Flekkefjord

fredse, koste oss med kaffe/te, hjemmebakte med-brakte kaker og snop før Peer leste deilige ord fra Gabriel Scotts bok Alkejegeren, og vi, etterpå – etter behov - fant veien til loppekassa.

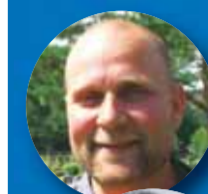
Overgangen til vintertid ga oss en lang og god natt – og frokost, før vi dro til gudstjeneste i Flekkefjord kirke. Denne kirken er også en åttekantet tømmer-kirke, denne bygd i 1832 etter tegninger av slottsarkitekt H.F.D. Linstow. Også her var frammetet veldig bra. Som mange vet er Fjære menighet med på å prøve ut forslagene til ny liturgi, så det var naturlig at vi tok forsamlingen med på noen av de nye tingene som vi har brukt – og likt. Oddvar holdt en meget god preken, sikkert også inspirert av gjen-synet med mange gamle kjente. Vi ble takket hjertelig for besøket, og folk ga etterpå uttrykk for at gudstjenesten hadde vært en god opplevelse.

Før vi tok fatt på hjem-veien, ble vi bevertet med deilig middag i Ungdomshallen, Flekkefjord KFUK-KFUMs lokale. Hvordan var det vi avsluttet skolestilene våre: « - og alle syntes det hadde vært en vellykka tur». Det sa vi også, men her benytter vi i stedet anledningen til å komme med følgende appell: Bli med i Prokor og del gledene med oss! Neste prosjekt er den etter hvert tradisjonelle nattineén i Fevikhallen bitte-lille-julaften.

kontaktinformasjon Fjære menighet

POSTADRESSE
Fjære menighet
Fjæreveien 185
4885 Grimstad

TELEFONER
Sentralbord kirkekontoret
37 09 01 00
Fevik kirke
37 04 82 33

ANSATTE

Håvard Backe
Kirketjener i Fjære
T: 37 09 11 40

Helge Flaath
Kirketjener i Fjære
T: 37 09 11 40

Kjell Olav Haugen
Kateket
koh@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 16

Kirsti Pedersen Haugen
Musikalsk leder i Fevik
kph@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 17

Andrea Maini
Organist i Fjære
am@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 15

Anne Marie Midtbø
Daglig leder
amm@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 13

Ingunn Metveit Olsen
Menighetspedagog
imo@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 18

Helge Spilling
Sokneprest
hs@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 12

Oddvar Tveito
Kapellan
ot@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 09

Arild Vassenden
Diakon
av@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 25

Ingvild Wangensteen Limm
Barne- og ungdomsarb.
iw@grimstad.kirken.no
T: 37 09 01 14

Inger Øybekk
Prest
tiainger@online.no
T: 40 40 60 35

FEVIKHALLEN 22. DESEMBER KL 20.30

JULENATTINÉ

Lyset bærer

Gud er nær oss
i et lite barn
som ser oss

BILETTER:
VOKSNE KR. 150,-
BARN under 16 år GRATIS
overskuddet går til Swazihjelpen

medvirkende:

PRO KOR med solister, TONE PEDERSEN, LEIV ERIK LARSEN,
HESNES BROTHERS, ELI ANNE HAUGEN, MARTE HAUGEN, ELLEN HALVORSEN LERVOLD,
ARVE & TINA KONNESTAD, HELGE & KAROLINE SPILLING, HILDE FRIVOLD, VIDAR ØVLAND
band: PER SIGMOND flygelhorn, TRYGVE SONGE bass, SVEIN HAUGEN perkusjon, HANS KJELLØKKEN gitar,
STRYKEENSEMBLE, KIRSTI PEDERSEN HAUGEN tangenter/musikalsk leder
arrangør: FEVIK KIRKE i samarbeid med FEVIK VEL